

ÁGH ISTVÁN

Hordótánc

*A szüret után remetének
marad a hegyen néhány Péter,
nagy kovácsoltvas pincekulccsal,
kapás Ferenc, kosaras Miklós,
egy-egy madárijesztő Károly,
akit a varjak is meguntak,
kora tavasztól késő őszig
övék a végvár, most a mustot
vigyázhatják, míg lassan elforr,
legyen valahogy mégis hasznos,
kit a háznál csak kiszolgálnak,
pedig ha tudnák, mi történik,
mikor egyszerre összeállnak,*

*micsoda meglepő mulatság,
ahogy az öreg szőlősgazdák
körülfogják a fölállított
hordót, s azon, tele csöbörből,
a közös kupát megmerítik,
ki tudja, milyen régi titkot
fojtanak borba éppen akkor,
mintha egyből az egész élet
áldomását, az ifjúságot,
rekedt torkukba döntenék le,
aztán a kalapos cigányok
hegedűjére hajadonfőtt
járni kezdik a méltóságos*

*táncot, arcuk is égbe dugnák,
nincs annál szomorúbb mulatság,
ha szájuk széle görcsbe dermed,
mikor nótára alakítják,*

*sírni kellene, hát azért se
lássa könnyezni senki őket,
szoknya se lebbenjen, a csizmák
mintha szívükből dobbannának,
a hegytető eresze alján,
vagy benn a hegyben utoljára
lobbot vetnek a hunyó lángok,
szárnyszegetten még röppen egyet
a Péter, Ferenc, Miklós, Károly.*

Holdviszony

*Hónapok óta nem láttam a holdat,
ha láttam volna, csupán elfogyóban,
mikor keletről élém áll az ablak
négyzetében, s nem múlik negyed óra,
már eltűnik, hiszen csak néhány méter,
amit a házak szememnek kimérnek
a pályából, melynek háttal hiányzik
minden, mi nélkülem terül mögöttem,
hiába teljes, ha sohase látszik
a menny egésze, elveszti az ember
jobbik felét, mintha nem is lett volna
fiatal, inkább az öreg, mogorva
hold hasonmása, melyből lehetetlen
fölidézni a valódi csodákat,
pedig szavamra, családi kemence
hevéből szállt az égig érő fára,
isten kalácsa volt, és nyúltam érte
anyám öléből, amíg el nem értem.*